

İşsel Kapı ve Mutlak Hakikat

**"İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum.
Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim;
Ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz"**
(Vahiy 3:20)

Mutlak hakikat işsel dünyamızın kapısını devamlı çalmaktadır. Kelamın sözleri gibi, işsel kapının da çalınıyor olması, farkındalık sahibi insanlara büyük vakar ve değerdir.

Bu vakarın ve bu değerın taşıdığı hakiki anlamların ışığıyla aydınlanmamış biri çalan kapıyı nasıl açabilir? İnsani donanımları yetersiz, insanlığı çıplak, zihniyeti çarpık olan biri bu vakarın ve bu değerın ahlaki kurallarını nasıl giyebilir?

Mutlak hakikat, ilahi hakikat demektir. İlahi sırlara aşına olmak demektir. O sırların ışığıyla özümüzü hatırlamak, kendimizi tanımak, gerçeğe uyanmak, aydınlanmak, farkında olmak, aslımızı unutmamak, hakkımızı ve haddimizi bilmek demektir. Bu hakikatin bilgisi ve sırları kalben, zihnen ve ruhen uyanmamıza vesile olmaktadır. İşsel dünyamızı bu uyanışın farkındalığıyla dengeye ve istikrara kavuşturmaktadır. İçimizdeki akışıyla, etkileşimiyle anlam dünyamıza ruh; yaşam alanlarımıza tat/haz vermektedir. Burada önemli olan hakikatin/özün uyarılarına açık olmak, işsel kapımızı kapatıp kendimize kapanmamaktır. İnsanın işsel kapısını kapatması ve kendine kapanmasından daha korkunç ve tehlikeli körlük yoktur. Çünkü bu durum, aynı anda hem özden uzaklaşmaya, hem öze yabancılaşmaya neden olmaktadır. Bunu yapanlar, o ilahi sırlara o denli uzak olurlar ki; özlerine de yabancılaşmanın sancısını yaşarlar. Bütün eksikliğin, bütün yanlışın ve kusurun hep başkasında olduğunu sanar ve öyle davranırlar. Çünkü **"Başkalarının gözündeki çöpu görür, gözlerindeki merteği görmezler"** (Matta 7: 3).

Bu tür insanlara hakikati anlatmak mümkün değil. Anlatmak için onlara ulaşmak gerek. Ulaşamazsın ki, anlataşın. Çünkü öz evlerinde ve ruhlarında yoklar. Hep dışardalar. Devamlı akıl almaz, çıkmaz alanlarda seyahatteler. İlahi hakikat ile birlikte evin kapısını ne kadar şiddetli çalarsanız, tık yok, ses yok, cevap yok, kapı açılmaz. Çünkü öz evlerinde yoklar. Kabukların içinde ruhu ve kelamı boğduklarından, kimliklerini de, ya unutmuşlar, ya da kaybetmişlerdir. Zihinsel tıkaçlardan ve engellerden ötürü de öz evlerine dönememekteler....

Evet, evimizin kapısını her daim çalan O'na yani ilahi hakikate kapıyı kim açacak? İçerde kimse yoksa ev boşsa, vurulan/çalan o kapının sesini kim duyacak? İşsel ev temiz değilse, oraya nasıl girecek, orada nasıl rahat edecektir?

Tedirginliğe ve endişelere sevk eden esas mesele budur. Mesele, çalan kapıyı açmak için evde kalmaktır. Evde olmaktır. Evi temiz tutmaktır. Mesele gelip bizde konaklaması için mutlak hakikate kapıyı açmaktır. İçsel evimizde O'nu güzel ağırlamak, birlikte yemek yemektir. Bu ağırlamanın dönüşümleriyle ve yansımalarıyla aydınlanmak ve başkalarını da aydınlatmaktır. Böylelikle maddesel dünyaya aşırı bağlanmayla unutulmuş ilahi bakışa/yaşama geçişin yolu açılmış olur. İlahi öze yakınlaştıran bu yol ile sosyal gerçeklik içinde mutlu ve istikrarlı yaşam mümkün olur.

Ancak evin sahibi evde değilse, ağırlamayı kim yapacak? Dolayısıyla rahatsızlık veren kuşkulu ve zararlı kişilerin orayı mekân tutması, bazen de işgal etmesi daha kolay olacaktır. Ancak evin sahibi evde bulunursa, istenmeyen misafirlerin içeri girmesi zorlaşır. İçeriye girmek tercihlere bağlı olur.

Kilisenin ana misyonu ve bu farkındalığın ruhani vizyonunu taşıyan hizmetkâr kâhyaların esas görevi; ev sahibinin evde kalmasını sağlamak, ev sahibinin rahatı için o evi temizlemeye yardımcı olmaktır. Mümkünse ruhsal anlamda dezenfekte etmektir...

İnsan hangi yola çıkarsa çıksın, başlangıç noktası kendisidir. Kendisi olmalıdır. Bildiğini bilen insandan kendini bilen insana yani özün programına geçiş yapmak için bu anlamların içselleştirilmesi temel hedef olmalıdır. Unutulmamalıdır ki, insanın iç dünyasında başlamayan, filizlenmeyen herhangi bir girişimin ve değişimin (ve hatta çabanın) başarılı olması mümkün değildir. Bu hayati farkındalıktan yola çıkan Aziz Antunius (251-356) **“Allah'ı tanımak için önce kendini tanımalısın”** diyerek o çok önemli ve meşhur hatırlatmasını yapmıştır. Ve bu anlamda kapalı anlamların anlaşılması yönünde yeni bir çığır açmıştır.

Yazıldığına göre; **“Bilmediğini bilmenin güzelliklerinden biri de insanın kendini görebilmesi, dışarıdan nasıl görüldüğünün farkına varması, kendini de keşfetme çabasına girmesidir. Bilmediğini bilenler, kendini bilen insanlardır. Anlama çabası ve öğrenme, beyinde bilgi depolama ameliyesi değil, zihni ve ruhu özgürleştirme çabasıdır. Bir şeyi öğrenmenin ilk şartı da bilmediğini bilmektir. İnsan bildiğini sandığı bir şeyi asla öğrenemez.”**

İnsanı Allah'ın evine benzeten Nusaybinli Aziz Mor Afrem (303-373) 1700 yıl önce bu bağlamda bizleri şöyle uyarmaktadır: **"Büyük biri evinde konakladığında, kapın saygınlık kazanıyorsa, her şeyin sahibi sende konaklarsa, kapın ne kadar büyüyecektir. Mabet olmuş fikrinde pislik bırakma. Allah'ın evinde O'nu rahatsız eden hiç bir şey bırakma. Öyle ki, Allah'ın evi O'na yaraşan şeylerle bezensin."**

Yusuf Beğtaş